

Krisztus értem szenvedett a kereszten!

Kedves Testvéreim a Krisztusban!

Isten újra meg újra bátorítani akar minket a jó hírrel, amely Jónás imádságában elhangzik: **Az Úré a szabadítás!** (Jón2,9b) Most ennek az örömhírnek a *második* vonására figyelünk. Krisztus nem csupán imádkozott értem a kereszten, hanem elviselte értem a legszörnyűbb szenvedést.. Jézus azért szenvedett a kereszten, hogy megszentelje, megáldja számunkra is a szenvedést. Azért szenvedett, hogy erőt meríthessünk az ő szenvedéséből.

„Hol van Isten, amikor fáj?” Ezzel a címmel jelent meg az amerikai újságírónak, Philip Yanceynak egyik könyve. Most így is feltehetjük a kérdést: Hol van Isten most, amikor a járvány az egész világra leírhatatlan szenvedést zúdított? Amikor talán az egész világon nincs ember, akit ne érintene testi vagy lelki szenvedés, félelem, tehetetlenség, reménytelenség, vagy gyász. Hol van Isten, amikor fáj?

Úgy érzem nincs más válasz erre a kérdésre csak ez az egy:

Ott függ a kereszten. Ott van Krisztusban a kereszten és szenved. Értem szenved. Érted, értünk szenved. Isten érzi, átéli, szenved a világ minden kínját és fájalmát. Ahogy az említett könyvben olvassuk: Nem azért tekintünk Krisztus keresztségére, hogy magyarázatot kapjunk a rosszra, mintha a Golgotát szemlélve megértenénk a gégerákot. Nem! Azért nézünk Krisztus keresztségére, ahonnan segítségünk jön, hogy lássuk: Isten is *osztozik a sorsunkban*, ezért megbízhatunk benne!

Ezek után Jézus, tudva, hogy már minden elvégzett, hogy beteljesedjék az Írás, azt mondta: Szomjazom. Ján 19,28

Ez az egyetlen kiáltása Jézusnak a keresztről, amelyben testi szenvedései jutnak kifejezésre. Csak egyetlen szavával panaszkodott testi fájdmáról, de panaszkodott. Valóságos ember volt, aki érezte a kínt, a fájalmat. Ebben az egyetlen szóban benne volt minden gyötrelme. A testi-lelki szenvedés minden mélységét átélte ott a kereszten.

Valaki fölvette a kérdést: Isten, aki Lélek, érzett-e valaha testi fájalmat? Nem. Egészen a megtestesülés pillanatáig nem. De *akkor* megtapasztalta, mit jelent embernek lenni. *Érezte*, milyen a fájdalom, milyen, amikor a szöges korbács a hátunkra sújt, mikor durva vasszőget vernek keresztül izmon, idegen, csonton. Korbácsütések, a hegyes tövisek, a fulladás lassú kínjai... Órákon át tartó iszonyatos fájalmak, gúnyolódó tömegek szeme láttára... Mindez azt jelenti, hogy maga Isten is megadta magát a fájdalomnak! Annyira törődik velünk, hogy emberré lett Ő is. Szendett Ő is. És meghalt Ő is. A golgotai kereszt bizonyítja, hogy Istennek számít a mi szenvedésünk, hiszen Ő is abba halt bele. Titokzatos módon maga Isten jött el a földre, maga Isten szenvedett és halt meg. Isten volt ott Krisztusban. Így fogalmazott valaki: Isten nyelte el a világ szörnyű kínjait!

A kereszten Krisztus minden szenvedésünket megszentelte. Azóta minden szenvedésben ott van elrejtve a kegyelem. A szenvedő ember körül megsokasodnak az isteni erők. Közelebb jön hozzánk Isten a fájdalomban. Egy kiáltásnyira van, nagyon közel van hozzánk. Ezért lehet áldottá a szenvedésünk, amikor körülvesznek minket az isteni erők. Amikor nem vagyunk többé egyedül, erőt kapunk a szenvedéshez. Megértünk olyan dolgokat, amiket különben soha nem értettünk volna meg. Van olyan látás, olyan tapasztalat, amit csak a szenvedésben nyerhetünk el. A fájdalom legrettenetesebb, legszonyosabb pillanatában át lehet élni Isten jelenlétét, közelségét. Persze az

ellenkezője is igaz, a sátáni erők is támadják ilyenkor az embert. Van akit keserűvé, gyűlölködővé tesz, Isten ellen fordít, lázadásba kerget a fájdalom. Van aki ilyenkor úgy érzi, hogy egyedül van, Isten se törődik vele. Pokollá teheti az életet a szenvedés. De amióta elhangzott Krisztus fájdalmas kiáltása a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?“, azóta nincs ember, akinek elhagyottan, árván kellene hordoznia a szenvedést. Jézus ezt is, az árvaságot, elhagyatottságot is elszenvedte helyettünk.

A kereszten Isten átalakította a szenvedést. A legszörnyűbb rosszból a legnagyobb jót hozta elő. „A történelem csúcspontján Isten fogta az elképzelhető legrosszabbat – ártatlan Fiának iszonytató kivégzését -, és kihozta belőle a gonosz és a halál fölött aratott végső győzelmet.” A gonosz terveit a jó szolgálatába állította. A kereszt elképzelhetetlen gyötrelmei teljes mértékben a visszájukra fordultak, az Ő sebei árán gyógyultunk meg. (Ézs 53,5). Hatalmas ígéret van ebben, ami mindnyájunknak szól. A keresztről így kiált Isten az ember felé: „szerelek!” A kereszten szenvedő Krisztus Isten testet öltött szeretete. Hiszen angyalok egész seregét hívhatta volna segítségül. Leszállhatott volna a keresztről. Megúszhatta volna, elkerülhette volna ezt az iszonyú szenvedést. De mégis úgy döntött, hogy nem teszi! Miért? Miattunk! Irántunk való szeretetből. Hogy nekünk megszerezze az örök élet ajándékát. Hogy minket megmentsen. Szüneteseinket ezért megtanulhatjuk a jövő felől nézni. Húsvét felől. Abban a hitben, hogy eljön a nap, amikor Isten végleg „letöröl minden könnyet a szemünkről”. Addig pedig a mi szenvedéseinket is jóra fordíthatja Isten. Megerősíthet általa hitünkben. Megtaníthat kiáltani, imádkozni. Megismertetheti velünk felfoghatatlan békességét. Megtapasztaltathatja velünk a mennyei erők hordozó erejét. A szenvedés megtisztíthat, megszentelhet. Közelebb vihet Istenhez.

Attól, hogy Jézus eljött a földre, szenvedett és meghalt, még nem szabadultunk meg a fájdalomtól. Isten sosem ígérte, hogy minket nem érhetnek szenvedések, hogy a vírusok menekülnek majd a keresztyének szervezetéből... Mi sem vagyunk kivételek, velünk is történnek tragédiák, ahogyan Istennel is. Isten nem vette le rólunk a világ sok nyomorúságát. De Jézus a kereszten megáldotta és megszentelte a szenvedést. Bár a Gecsemáné kertben elkeseredetten kérlelte az Atyát, hogy megmenekülhessen, végül mégis az Atya akaratára bízta magát. Hitte, hogy még ezt a szörnyűséget, a szenvedést és kereszthalált is jóra fordítja Isten.

Szomjazom. Az a Jézus mondta ki ezt a kereszten, aki nemrég még így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön énhozzám és igyék.” Az a Jézus mondta ezt, aki a samáriai asszonyhoz így szólt: „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik.” Ő a kereszten szomjazott, pedig az egész világ minden szomjúságát képes eloltani. Éppen azért szomjazott, hogy élő víz forrása fakadjon belőle. Hogy mi az élet vizénél nyerhessük el a halhatatlan, örökkévaló életet.

Philip Yancey így foglalja össze, hogy hogyan segít a hit szenvedéseinkben:

„T.S. Eliot a következőt írja Négy kvartett című művében:

A sebesült sebész kutat

Acéljával s a nagybeteg

Érzi a vérző kéz alatt

Az éles, gyógyító művészetet:

Lázgörbénk titkait irgalma fejti meg.

Az „élet” nevű műtét fájdalmas beavatkozás. Könnyebb azonban, ha tudom, hogy maga a sebész, a Sebzett Sebész is érzi nyilallásaim, érzi bánatom.” Ámen